

Periode været kontrollerende. De private indkøbte selv Majs, og for den største Del af den Periode, jeg har skildret, er det Majs tilført under Statens Priskontrol, der er Tale om, men der kom et Tidspunkt, hvor det private Initiativ ikke længere interesserede sig for Indførselen og ikke længere mente at kunne indføre. Dette blev udtrykt ved en Skrivelse til mig, som jeg skal tillade mig at oplæse et Par Sætninger af: „Da Priserne paa Varerne, frit ombord i Amerika, i Forbindelse med de i Øjeblikket gældende Fragtrater er saa høje, at Risikoen for de private Importører er altfor uforholdsmæssig stor, sammenlignet med den eventuelle Fortjeneste, er man bange for, at de private Importører, saafremt Majsimporten skal blive givet fri, ikke tør paatage sig den i Forbindelse med Importen for Øjeblikket værende kolossale Risiko, og det maa derfor befrygtes, at Landet ikke vil kunne erholde de fornødne Tilførsler af Majs, saafremt Importen skal blive givet fri“.

Hvem er det, som siger dette? Det er Majsnævnet, som er sammensat af 3 Mænd, valgte af Indenrigsministeriet, og 3 Mænd, valgte af Importørerne, to Storimportører og en Repræsentant for den store Andelsimportvirksomhed. De siger dette: Hvis Staten giver Importen fri, er der Fare for, at der paa Grund af den store Risiko ingen Tilførsel af Majs kommer. Og i en senere Skrivelse gentages akkurat det samme vedrørende den paatænkte Indførsel af Oliekager. Denne Gang er det et særligt Udvalg af Majsnævnet, bestaaende af en Storimportør, en Kornkøbmand og en Andelsmand, som skriver følgende til Regeringen: „Vi tilraader Staten at beskæftige sig med Oliekager, og dette kan vi tilraade, saa meget mere som Majsnævnet ved dets Underhandlinger med Fragtnævnet har set sig i Stand til at sikre den nødvendige Tonnage til betydelig billigere Rater, end hvortil de private Importører har kunnet fragte, og Regeringen har derigennem kunnet tilføre Landet Oliekager, der stiller sig væsentligt billigere, end hvis Indkøbet og Befragtningen skulde have været foretaget af private Importører“. Denne Oliekage-tilførsel er afskaaret ved de senere Begivenheder, men Betragtningerne gjaldt baade her og for den tidligere Majstilførsel. Den samlede Aftale med Skibsfarten, fore-

taget af et Statsorgan, maatte bringe billigere Rate, end naar det private Initiativ uorganiseret styrtede løs paa et hvilket som helst Skib, det kunde faa, for at have det til Raadighed. Men navnlig har jeg villet pege paa dette Forhold, at i det afgørende Øjeblik vil det private Initiativ sige: „Nu er Risikoen for stor“, og saa bliver man borte.

Et andet Eksempel skal jeg tillade mig at fremdrage, fordi det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) har dvælet særligt ved det. Det er Spørgsmaalet om Karbid, hvorom det ærede Medlem til en Begyndelse sagde: „Jeg er nysgerrig efter at se, hvordan det vil gaa med det nylig nedsatte Karbidnævn“. „Nysgerrig“ er vist ikke det rette Udtryk, for det fremgik af det ærede Medlems senere Udtalelser, at han mente at vide Besked med, at det allerede var gaaet galt. Allerede i Juni Maaned skriver den overordentlige Kommission til Erhvervenes Fællesudvalg med Forespørgsel om Muligheden for Tilførsel af Calcium-Karbid fra Sverige, og Erhvervenes Fællesudvalg svarede, at der var Mulighed for en saa stor Tilførsel, at man vilde kunne dække Landets Forbrug. Senere, i August, meddelte Erhvervenes Fællesudvalg atter Kommissionen, at den haabede fra Sverige at faa saa meget Karbid, at der var tilstrækkeligt til at dække Landets Forbrug. Den 8. September derimod meddeler Fællesudvalget i en Skrivelse til Kommissionen, at der nu desværre er meget smaa Udsigter for Tilførsel udover 500 Tons, som tidligere var omtalte. Samtidig siger det, at Arbejdet i Norge heller ikke er lykkedes, og Udvalget resumerer derfor hele Stillingen saaledes: Det synes af de foreliggende Forhold at fremgaa, at der højst vil kunne ventes tilført her til Landet fra Sverige 800 Tons og fra Norge 700 Tons, i alt 1,500 Tons. Dette viser nu, hvor mangelfuldt dette Kvantum er overfor vort Behov. Og efter at Erhvervenes Fællesudvalg er naaet til dette i Sandhed sørgelige Resultat, at der ikke kan naas andet og mere, er det først, at der melder sig en Opgave for Staten. Det er nu ikke underligt, at der er opstaaet Vanskeligheder for Erhvervenes Fællesudvalg. Thi, som det rigtigt fremhævedes, Sverige havde selv Brug for sin Karbid. Da det selv kom i